

Jsem svědkem dobám ztraceným,
svědomí věků minulých.
Já viděl zkázu, smrt i vzkříšení,
uvězněn ve svých staletích.

Jsem strážce mýtů, hlídač tajemství,
odvahy bájných hrdinů.
Ve světle slávy velkých vítězství,
stín nenávratných omylů.

Úschovnou vizí, snů a nadějí,
kronikář slz a krutosti.
Proč mě jen souží dějem zvráceným,
divadlo lidských neřestí.

Úderům zvonů často vyčítám,
že jsou je hlasem neštěstí,
že odkaz zítřkům, který donést mám
skrývá jen marnost s bolestí.

Je tak snadné říct, že já všechno změním,
mysl ztrápenou léčím zapomněním.
Běžím dál, nic víc mě prý nezajímá,
nikdy sobě sám vrásky nepočítám.

Dýchám věčným tepem osudů
každému z vás souzených.
Ač se vzpírám, tohle je mé prokletí,
dál musím jít ...